

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

z 9. marca 1999 (*)

„Sloboda usadiť sa – Zriadenie organizačnej zložky spoločnosti, ktorá nevykonáva skutočnú činnosť – Obchádzanie vnútroštátneho práva – Odmietnutie zápisu“

Vo veci C-212/97,

ktorej predmetom je návrh podaný podľa článku 177 Zmluvy ES, ktorým Højesteret (Dánsko) navrhuje, aby v súvislosti s konaním pred týmto vnútroštátnym súdom medzi:

Centros Ltd

a

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen,

Súdny dvor vydal prejudiciálne rozhodnutie o výklade článkov 52, 56 a 58 Zmluvy ES,

SÚDNY DVOR,

v zložení: predseda G. C. Rodríguez Iglesias, predsedovia komôr P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissechet, G. Hirsch a P. Jann, sudcovia G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (spravodajca), R. Schintgen a K. M. Ioannou,

generálny advokát: A. La Pergola,

tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka,

so zreteľom na písomné pripomienky, ktoré predložili:

- Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, v zastúpení: Kammeradvokaten, prostredníctvom Karsten Hagel-Sørensen, advokát v Kodani,
- dánska vláda, v zastúpení: Peter Biering, vedúci sekcie ministerstva zahraničných vecí, splnomocnený zástupca,
- francúzska vláda, v zastúpení: Kareen Rispal-Bellanger, zástupkyňa riaditeľa oddelenia pre právne záležitosti ministerstva zahraničných vecí, a Gautier Mignot, tajomník ministerstva zahraničných vecí v rámci toho istého oddelenia, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: Adriaan Bos, právny poradca na ministerstve zahraničných vecí, splnomocnený zástupca,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: Stephanie Ridley, z Treasury Solicitor's Department, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci Derrick Wyatt, QC,
- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: Antonio Caeiro, právny poradca, a Hans Støvlbæk, člen právneho oddelenia, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na správu pre pojednávanie,

po vypočutí ústnych pripomienok, ktoré predniesli Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, v zastúpení: Karsten Hagel-Sørensen, francúzska vláda, v zastúpení: Gautier Mignot, holandská vláda, v zastúpení: Marc Fierstra, právny poradca na ministerstve zahraničných vecí, splnomocnený zástupca, švédska vláda, v zastúpení: Erik Brattgård, departementsrád právneho sekretariátu ministerstva zahraničných vecí, splnomocnený zástupca, vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: Derrick Wyatt, a Komisia, v zastúpení: Antonio Caeiro a Hans Støvlbæk, na pojednávaní 19. mája 1998,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. júla 1998,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Uznesením z 3. júna 1997 doručeným Súdnemu dvoru 5. júna 1997 predložil Højesteret v zmysle článku 177 Zmluvy o ES prejudiciálnu otázku o výklade článkov 52, 56 a 58 tejto Zmluvy.

2 Táto otázka bola predložená v rámci sporu medzi Centros Ltd (alej len „spoločnosť Centros“), „private limited company“, spoločnosťou zapísanou 18. mája 1992 v Anglicku a vo Walese, a Erhvervs- og Selskabsstyrelsen (ústredný orgán pre obchod a spoločnosti), ktorá podlieha dánskemu ministerstvu obchodu, týkajúceho sa odmietnutia tohto úradu zapísať organizačnú zložku spoločnosti Centros v Dánsku.

3 Zo spisu vo veci samej vyplýva, že spoločnosť Centros od svojho založenia nevykonávala žiadnu činnosť. Keďže právo Spojeného kráľovstva nestanovuje pre spoločnosti s ručením obmedzeným žiadnu požiadavku týkajúcu sa vytvorenia a splatenia minimálneho základného imania, základné imanie spoločnosti Centros, ktoré dosahuje 100 GBP, nebolo ani splatené, ani poskytnuté k dispozícii spoločnosti. Je rozdelené na dva obchodné podiely, ktorých vlastníkami sú pán a pani Brydeovci, dánski štátni príslušníci s bydliskom v Dánsku. Pani Brydeová je riaditeľkou spoločnosti Centros, ktorej sídlo je v Spojenom kráľovstve, na adrese priateľa pána Brydea.

4 Podľa dánskeho práva sa spoločnosť Centros ako „private limited company“ pokladá za zahraničnú spoločnosť s ručením obmedzeným. Predpisy upravujúce zápis organizačných zložiek („filialer“) týchto spoločností sú stanovené v Anpartsselskabslov (zákon o spoločnostiach s ručením obmedzeným).

5 § 117 tohto zákona stanovuje najmä:

„1. Zahraničné spoločnosti s ručením obmedzeným a spoločnosti s obdobnou právnou formou, ktoré sú usadené v niektorom členskom štáte Európskych spoločností, môžu v Dánsku vykonávať činnosť prostredníctvom svojej organizačnej zložky.“

6 V lete 1992 požiadala pani Brydeová Erhvervs- og Selskabsstyrelsen o zápis pobočky spoločnosti Centros v Dánsku.

7 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen zápis odmietol predovšetkým z dôvodu, že spoločnosť Centros, ktorá v Spojenom kráľovstve nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, v skutočnosti chcela v Dánsku založiť nie organizačnú zložku, ale hlavný podnik, čím chcela obísť vnútroštátne predpisy týkajúce sa najmä splatenia minimálneho základného imania, ktoré je zákonom č. 886 z 21. decembra 1991 stanovené na 200 000 DKK.

8 Spoločnosť Centros podala žalobu proti odmietavému rozhodnutiu Erhvervs- og Selskabsstyrelsen na Østre Landsret.

9 Østre Landsret potvrdil rozsudkom z 8. septembra 1995 tvrdenia Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, proti ktorej spoločnosť Centros odvolala na Højesteret.

10 V rámci tohto konania spoločnosť Centros tvrdí, že spĺňa podmienky, ktoré zákon o spoločnostiach s ručením obmedzeným stanovuje pre organizačnú zložku zahraničnej spoločnosti. Keďže bola legálne založená v Spojenom kráľovstve, má právo zriadiť organizačnú zložku v Dánsku podľa článku 52 v spojení s článkom 58 Zmluvy.

11 Podľa spoločnosti Centros nemá skutočnosť, že od svojho vzniku v Spojenom kráľovstve nevykonávala žiadnu činnosť, žiadny vplyv na jej právo usadiť sa. V rozsudku z 10. júla 1986, Segers (79/85, Zb. s. 2375), Súdny dvor totiž rozhodol, že články 52 a 58 Zmluvy zakazujú, aby príslušné úrady členského štátu neumožnili riaditeľovi spoločnosti vstúpiť do vnútroštátneho systému nemocenského poistenia len z dôvodu, že spoločnosť mala sídlo v inom členskom štáte, aj keď tam nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť.

12 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen však tvrdí, že odmietnutie zápisu nie je v rozpore s článkami 52 a 58 Zmluvy, keďže zriadenie organizačnej zložky v Dánsku sa javilo ako prostriedok na obídenie vnútroštátnych predpisov týkajúcich sa vytvorenia a splatenia minimálneho základného imania. Odmietnutie zápisu je tiež odôvodnené potrebou chrániť verejných alebo súkromných veriteľov a zmluvné strany a tiež potrebou bojovať proti podvodným konkurzom.

13 Za týchto podmienok rozhodol Højesteret prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je v súlade s článkom 52, ako aj s článkami 56 a 58 Zmluvy ES odmietnutie zápisu organizačnej zložky spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte, ktorá bola legálne založená so základným imaním vo výške 100 GBP (približne 1 000 DKK) a existuje v súlade s právom tohto členského štátu, pričom táto spoločnosť samotná nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, ale má v úmysle zriadiť organizačnú zložku, aby všetku svoju činnosť vykonávala v krajine, kde je táto organizačná zložka zriadená, pričom treba vziať do úvahy, že tento postup smeruje k tomu, aby sa v tomto naposledy uvedenom členskom štáte nemusela založiť spoločnosť s cieľom vyhnúť sa splateniu minimálneho základného imania vo výške 200 000 DKK (v súčasnosti 125 000 DKK)?“

14 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či články 52 a 58 Zmluvy vylučujú, aby členský štát odmietol zapísať organizačnú zložku spoločnosti založenej v súlade s právom iného členského štátu, v ktorom má svoje sídlo, kde ale nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, pričom organizačná zložka má slúžiť na to, aby tejto spoločnosti umožnila vykonávať všetky činnosti v štáte, v ktorom bude zriadená táto pobočka, čím sa vyhne založeniu spoločnosti v tomto štáte a uplatneniu predpisov o zakladaní spoločností, ktoré sú tam prísnejšie, pokiaľ ide o splatenie minimálneho základného imania.

15 Na úvod je vhodné upresniť, že Erhvervs- og Selskabsstyrelsen vôbec nepopiera, že akákoľvek akciová spoločnosť alebo spoločnosť s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte môže v Dánsku vykonávať činnosť prostredníctvom organizačnej zložky. Všeobecne teda akceptuje možnosť zapísať v Dánsku organizačnú zložku spoločnosti založenej podľa práva iného členského štátu. Dodáva najmä, že ak by spoločnosť Centros vykonávala podnikateľskú činnosť v Anglicku a vo Walese, povolil by zápis jej organizačnej zložky v Dánsku.

16 Podľa dánskej vlády nie je článok 52 Zmluvy v hlavnom spore uplatniteľný, pretože ide o výlučne vnútornú záležitosť Dánska. Pán a pani Brydeovci, dánski štátni príslušníci, založili v Spojenom kráľovstve spoločnosť, ktorá tam nevykonávala v skutočnosti žiadnu činnosť, s jediným cieľom vykonávať činnosť v Dánsku prostredníctvom organizačnej zložky a vyhnúť sa tak uplatneniu dánskych predpisov o zakladaní spoločností s rušením obmedzeným. Za týchto okolností netvorí založenie spoločnosti štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu v inom členskom štáte relevantný cudzí prvok z pohľadu práva Spoločenstva, a najmä slobody usadiť sa.

17 V tomto ohľade je vhodné poukázať na to, že situácia, keď spoločnosť založená podľa práva členského štátu, v ktorom má svoje sídlo, chce zriadiť organizačnú zložku v inom členskom štáte, podlieha právu Spoločenstva. Z tohto hľadiska nie je dôležité, či spoločnosť bola založená v prvom členskom štáte len za účelom usadiť sa v druhom, kde by vykonávala podstatnú časť alebo dokonca všetky svoje hospodárske činnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Segers, už citovaný, bod 16).

18 Okolnosť, že manželia Brydeovci založili spoločnosť Centros v Spojenom kráľovstve na účely obídenia dánskych predpisov, ktoré vyžadujú splatenie minimálneho základného imania, čo nebolo spochybnené ani v písomných pripomienkach, ani počas pojednávania, nemení nič na tom, že na zriadenie organizačnej zložky v Dánsku touto britskou spoločnosťou sa vzťahuje sloboda usadiť sa v zmysle článkov 52 a 58 Zmluvy. Otázka uplatnenia článkov 52 a 58 Zmluvy je totiž odlišná od otázky, či členský štát môže prijať opatrenia, aby zabránil tomu, že pri využití možností daných Zmluvou sa budú niektorí jeho štátni príslušníci snažiť nečestne sa vyhnúť uplatneniu ich vnútroštátneho práva.

19 Pokiaľ ide o otázku, či tak, ako to tvrdia manželia Brydeovci, je odmietnutie zápisu organizačnej zložky ich spoločnosti založenej podľa práva iného členského štátu, kde má spoločnosť svoje sídlo, v Dánsku prekážkou slobody usadiť sa, treba pripomenúť, že sloboda usadiť sa priznaná článkom 52 Zmluvy príslušníkom Spoločenstva zahŕňa pre nich právo začať a vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť, ako aj právo riadiť a zakladať podniky za rovnakých podmienok, aké sú stanovené právom členského štátu, kde má dôjsť k usadeniu, pre jeho vlastných štátnych príslušníkov. Avšak, podľa článku 58 Zmluvy so spoločnosťami založenými podľa zákonov členského štátu a ktoré majú svoje sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v Spoločenstve, sa zaobchádza rovnako ako s fyzickými osobami, ktoré sú štátnymi príslušníkmi členských štátov.

20 Z toho priamo vyplýva, že tieto spoločnosti majú právo vykonávať svoju činnosť v inom členskom štáte prostredníctvom pobočky, organizačnej zložky alebo dcérskej spoločnosti, pričom umiestnenie ich sídla, ústredia alebo hlavného miesta podnikateľskej činnosti slúži na určenie ich príslušnosti k právnemu poriadku určitého členského štátu, rovnako ako štátna príslušnosť v prípade fyzických osôb (pozri v tomto zmysle rozsudky Segers, bod 13; z 28. januára 1986, Komisia/Francúzsko, 270/83, Zb. s. 273, bod 18; z 13. júla 1993, Commerzbank, C-330/91, Zb. s. I-4017, bod 13, a zo 16. júla 1998, ICI, C-264/96, Zb. s. I-4695, bod 20).

21 Teda prax, keď členský štát odmietne za určitých okolností zapísať organizačnú zložku spoločnosti, ktorá má sídlo v inom členskom štáte, vedie k tomu, že spoločnostiam založeným v súlade s právom tohto druhého členského štátu sa zabráni vykonať právo usadiť sa, ktoré im priznávajú články 52 a 58 Zmluvy.

22 V dôsledku toho je táto prax prekážkou pre výkon slobôd, ktoré tieto ustanovenia zaručujú.

23 Podľa dánskych úradov sa však manželia Brydeovci nemôžu odvolávať na tieto

ustanovenia, pretože vznik spoločnosti, ktorý plánovali, mal jediný cieľ, a to vyhnúť sa uplatneniu vnútroštátneho práva o spoločnostiach s ručením obmedzeným, a preto ide o zneužitie práva usadiť sa. Dánske kráľovstvo malo preto právo prijať opatrenia, aby zabránilo takémuto zneužitiu tým, že odmietlo zapísať organizačnú zložku.

24 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že nemecký štát má právo prijať opatrenia, aby zabránil tomu, že pri využití možností daných Zmluvou sa budú niektorí jeho štátni príslušníci snažiť vyhnúť sa uplatneniu ich vnútroštátneho práva, a aby jednotlivci nemohli zneužívať alebo podvodne sa odvolávať na ustanovenia práva Spoločenstva (pozri najmä, v oblasti slobody poskytovania služieb rozsudky z 3. decembra 1974, Van Binsbergen, 33/74, Zb. s. 1299, bod 13; z 3. februára 1993, Veronica Omroep Organisatie, C-148/91, Zb. s. I-487, bod 12, a z 5. októbra 1994, TV10, C-23/93, Zb. s. I-4795, bod 21; v oblasti slobody usadiť sa, rozsudky zo 7. februára 1979, Knoors, 115/78, Zb. s. 399, bod 25, a z 3. októbra 1990, Bouchoucha, C-61/89, Zb. s. I-3551, bod 14; v oblasti voľného pohybu tovaru, rozsudok z 10. januára 1985, Leclerc a i., 229/83, Zb. s. 1, bod 27; v oblasti sociálneho poistenia, rozsudok z 2. mája 1996, Paletta, C-206/94, Zb. s. I-2357, bod 24; v oblasti voľného pohybu pracovníkov, rozsudok z 21. júna 1988, Lair, 39/86, Zb. s. 3161, bod 43; v oblasti spoločnej poľnohospodárskej politiky, rozsudok z 3. marca 1993, General Milk Products, C-8/92, Zb. s. I-779, bod 21; v oblasti práva obchodných spoločností, rozsudok z 12. mája 1998, Kefalas a i., C-367/96, Zb. s. I-2843, bod 20).

25 Hoci vnútroštátne súdy môžu za týchto okolností na základe objektívnych skutočností vziať v jednotlivých prípadoch do úvahy zneužívajúce alebo podvodné správanie dotknutých osôb, aby im prípadne odopreli nároky z ustanovení práva Spoločenstva, ktorých sa dovolávajú, musia zároveň pri posudzovaní takéhoto správania vziať do úvahy cieľ, ktoré sledujú tieto ustanovenia Spoločenstva (rozsudok Paletta, už citovaný, bod 25).

26 V spore vo veci samej treba poukázať na to, že vnútroštátne ustanovenia, ktorých uplatneniu sa dotknuté strany chceli vyhnúť, sú predpismi, ktoré upravujú zakladanie spoločností a nie vykonávanie určitých odborných činností. Ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobody usadiť sa majú za cieľ práve umožniť spoločnostiam založeným v súlade s právom niektorého nemeckého štátu a so sídlom, ústredím alebo hlavným miestom podnikateľskej činnosti v Spoločenstve, aby prostredníctvom pobočky, organizačnej zložky alebo dcérskej spoločnosti mohli vykonávať činnosti v iných nemeckých štátoch.

27 Za týchto podmienok skutočnosť, že štátny príslušník niektorého nemeckého štátu, ktorý chce založiť spoločnosť, sa rozhodne založiť ju v nemeckom štáte, ktorého predpisy o práve obchodných spoločností sa mu zdajú ako najmenej obmedzujúce, a zriadiť organizačné zložky v iných nemeckých štátoch, nemôže byť sama osebe zneužitím práva usadiť sa. Právo založiť spoločnosť v súlade s právom niektorého nemeckého štátu a zriadiť organizačné zložky v iných nemeckých štátoch je totiž na jednotnom trhu súčasťou výkonu Zmluvou zaručenej slobody usadiť sa.

28 V tomto ohľade má malý význam okolnosť, že právo obchodných spoločností nie je v Spoločenstve úplne zosúladené; navyše Rada má vždy možnosť dosiahnuť úplnú harmonizáciu na základe právomocí, ktoré sú jej dané článkom 54 ods. 3 písm. g) Zmluvy ES.

29 Alej, z bodu 16 už citovaného rozsudku Segers vyplýva, že skutočnosť, že spoločnosť nevykonáva žiadnu činnosť v nemeckom štáte, kde má sídlo, a vykonáva svoje činnosti výlučne v nemeckom štáte, kde má organizačnú zložku, nepostačuje ako dôkaz existencie zneužívajúceho alebo podvodného správania, ktoré by tomuto nemeckému štátu umožnilo odoprieť tejto spoločnosti nároky z ustanovení práva Spoločenstva týkajúce sa práva usadiť sa.

30 Za týchto podmienok odmietnutie nemeckého štátu zapísať organizačnú zložku spoločnosti

založenej v súlade s právom iného členského štátu, v ktorom má sídlo, z dôvodu, že organizačná zložka je určená na to, aby umožnila spoločnosti vykonávať všetky hospodárske činnosti v prijímajúcom štáte, čo má za následok, že organizačná zložka sa vyhne vnútroštátnym predpisom o vytvorení a splatení minimálneho základného imania, je nezlučiteľné s článkami 52 a 58 Zmluvy, keďže bráni výkonu práva voľne zriadiť organizačnú zložku, ktoré zaručujú práve články 52 a 58.

31 Napokon je vhodné položiť si otázku, či by táto vnútroštátna prax nemohla byť ospravedlnená dôvodmi uvádzanými dánskymi úradmi.

32 Odvolávajúci sa na článok 56 Zmluvy, ako aj na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa nalievavých dôvodov všeobecného záujmu, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen tvrdí, že povinnosť spoločností s ručením obmedzeným vytvoriť a splatiť určité minimálne základné imanie sleduje dvojaký cieľ: na jednej strane posilniť finančnú spoľahlivosť spoločností na účely ochrany verejných veriteľov proti riziku, že by sa ich verejné pohľadávky stali nevymožiteľnými, pretože, na rozdiel od súkromných veriteľov, nemôžu zabezpečiť svoje pohľadávky formou ručenia alebo zábezpeky, a na druhej strane zo všeobecnejšieho hľadiska chrániť všetkých veriteľov, verejných alebo súkromných, tým, že sa predíde riziku podvodných konkurzov z dôvodu platobnej neschopnosti spoločností, ktorých vstupný kapitál bol nedostatočný.

33 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen dodáva, že neexistuje iný menej obmedzujúci prostriedok na dosiahnutie tohto dvojakého cieľa. Iný spôsob ochrany veriteľov, t. j. zavedenie predpisov, ktoré by stanovovali možnosť dovoľávať sa za určitých podmienok osobnej zodpovednosti spoločníkov, by bol totiž ešte viac obmedzujúci ako povinnosť vytvoriť a splatiť minimálne základné imanie spoločností.

34 Po tom, ako bolo zdôraznené, že uvedené dôvody nespádajú pod článok 56 Zmluvy, treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora musia vnútroštátne opatrenia, ktoré môžu brániť alebo robiť menej atraktívnym výkon základných slobôd zaručených Zmluvou, spĺňať štyri podmienky: musia byť uplatňované bez diskriminácie, musia byť odôvodnené nalievavými dôvodmi všeobecného záujmu, musia byť schopné zaručiť splnenie sledovaného cieľa a nesmú presahovať hranice potrebné na jeho dosiahnutie (pozri rozsudky z 31. marca 1993, Kraus, C-19/92, Zb. s. I-1663, bod 32, a z 30. novembra 1995, Gebhard, C-55/94, Zb. s. I-4165, bod 37).

35 Tieto podmienky nie sú v spore vo veci samej splnené. Predovšetkým uvedená prax nemôže dosiahnuť sledovaný cieľ ochrany veriteľov, pretože ak by dotknutá spoločnosť vykonávala činnosť v Spojenom kráľovstve, pričom jej organizačná zložka by bola zapísaná v Dánsku, dánski veritelia by mohli byť rovnako ohrození.

36 Ďalej, spoločnosť v hlavnom spore vystupuje ako spoločnosť podľa anglického práva a nie ako spoločnosť podľa dánskeho práva, a teda jej veritelia sú informovaní o tom, že podlieha pod iné právo ako právo upravujúce zakladanie spoločností s ručením obmedzeným v Dánsku a môžu sa odvolávať na určité predpisy práva Spoločenstva, ktoré ich chránia, akými sú štvrtá smernica Rady z 25. júla 1978 o ročnej útovnej závierke niektorých typov spoločností, vychádzajúca z článku 54 ods. 3 písm. g) zmluvy (Ú. v. ES L 222, s. 11; Mim. vyd. 17/001, s. 21) a jedenásta smernica Rady z 21. decembra 1989 o požiadavkách na sprístupnenie údajov týkajúcich sa pobožiek zriadených v určitom členskom štáte určitými druhmi obchodných spoločností, ktoré sa spravujú právom iného štátu (Ú. v. ES L 395, s. 36; Mim. vyd. 17/001, s. 100).

37 Alej, v rozpore s tým, čo tvrdili dánske úrady, je možné prijať opatrenia, ktoré sú menej obmedzujúce alebo ktoré menej ohrozujú základné slobody, napríklad poskytnúť verejným veriteľom legálnu možnosť prijímať potrebné záruky.

38 Nakoniec skutočnosť, že nórsky štát nemôže odmietnuť zapísať organizačnú zložku spoločnosti založenej v súlade s právom iného nórského štátu, v ktorom má svoje sídlo, nebráni tomu, aby tento prvý štát prijal všetky opatrenia, ktorými by predchádzal alebo potrestal podvody, a to buď vo vzťahu k samotnej spoločnosti, za prípadnej spolupráce s nórskym štátom, v ktorom bola založená, alebo vo vzťahu k spoločníkom, ktorým sa dokázalo, že v skutočnosti sa chcú prostredníctvom založenia spoločnosti vyhnúť svojim povinnostiam voči súkromným alebo verejným veriteľom usadeným na území dotknutého nórského štátu. V každom prípade, boj proti podvodom nemôže odôvodniť odmietnutie zapísania organizačnej zložky spoločnosti, ktorá má sídlo v inom nórskom štáte.

39 Na predloženú otázku teda treba odpovedať tak, že články 52 a 58 Zmluvy bránia tomu, aby nórsky štát odmietol zapísať organizačnú zložku spoločnosti založenej v súlade s právom iného nórského štátu, v ktorom má svoje sídlo, ale v ktorom nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, keď je organizačná zložka určená na to, aby tejto spoločnosti umožnila vykonávať všetku svoju činnosť v štáte, kde je zriadená táto organizačná zložka, čím sa vyhne potrebe založiť spoločnosť a uplatniť predpisy o zakladaní spoločností, ktoré sú v ňom prísnejšie, pokiaľ ide o splatenie minimálneho základného imania spoločnosti. Tento výklad však nevylučuje, aby úrady dotknutého nórského štátu prijali všetky opatrenia, ktorými by predchádzali alebo potrestali podvody, a to buď vo vzťahu k samotnej spoločnosti, za prípadnej spolupráce s nórskym štátom, v ktorom bola založená, alebo vo vzťahu k spoločníkom, ktorým sa dokázalo, že v skutočnosti sa chcú prostredníctvom založenia spoločnosti vyhnúť svojim povinnostiam voči súkromným alebo verejným veriteľom usadeným na území dotknutého nórského štátu.

O trovách

40 Dánska, francúzska, holandská, švédsko vlád a vláda Spojeného kráľovstva, ako ani Komisia nemajú právo na náhradu trov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s pripomienkami, ktoré podali Súdnemu dvoru. Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov

SÚDNY DVOR

o prejudiciálnej otázke, ktorú mu predložil Højesteret uznesením z 3. júna 1997, rozhodol takto:

Články 52 a 58 Zmluvy ES bránia tomu, aby členský štát odmietol zapísať organizačnú zložku spoločnosti založenej v súlade s právom iného členského štátu, v ktorom má svoje sídlo, ale v ktorom nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, keď je organizačná zložka určená na to, aby tejto spoločnosti umožnila vykonávať všetku svoju činnosť v štáte, kde je zriadená táto organizačná zložka, čím sa vyhne potrebe založiť spoločnosť a uplatniť predpisy o zakladaní spoločností, ktoré sú v ňom prísnejšie, pokiaľ ide o splatenie minimálneho základného imania spoločnosti. Tento výklad však nevyklúčuje, aby úrady dotknutého členského štátu prijali všetky opatrenia, ktorými by predchádzali alebo potrestali podvody, a to buď vo vzťahu k samotnej spoločnosti, za prípadnej spolupráce s členským štátom, v ktorom bola založená, alebo vo vzťahu k spoločníkom, ktorým sa dokázalo, že v skutočnosti sa chcú prostredníctvom založenia spoločnosti vyhnúť svojim povinnostiam voči súkromným alebo verejným veriteľom usadeným na území dotknutého členského štátu.

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Schintgen

Ioannou

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 9. marca 1999.

Tajomník

Predseda

R. Grass

* Jazyk konania: dán?ina.